

XUT!

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ :
CARRER NOU, 45

BARCELONA, 23 JULIOL 1924
ANY III — NUM. 88

APARTAT DE CORREUS 925
TELÉFON 2753 *

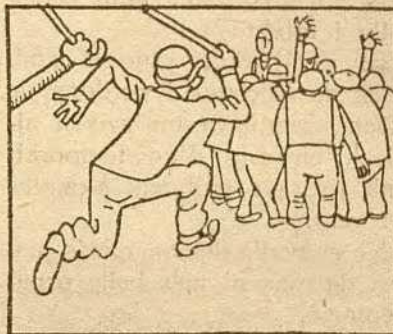
Aucà entera y detallada
del iconoclasta Serra
defensa sensacional
que al más reacio espaterra

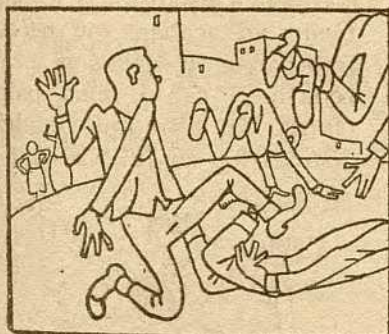
Abrióse con el recio
la col, y Serra nació
en el rigor del estío.

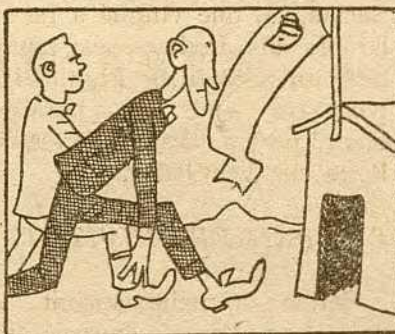
Mas, sobrábale frescura,
y a pesar de la calor
se abrigaba la freixura.

Ante un grupo de elecciones
la poliefa no pudo
disolver con los bastones.

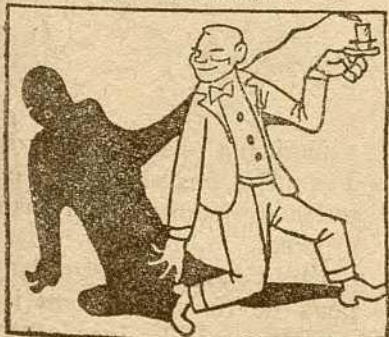
Mas Serra, de una patada,
dejó el grupo disolvido
y la plaza despejada.

Viendo Matas la afición
que a la cox tenía Serra,
dijo: «¡Catarás balón!»

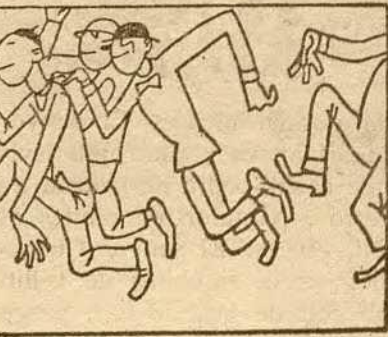
Y al lado de Garrobé
despejó e hizo afeitadas
cual consumado barbé.

Es tan socarrón, que asombra,
pues de noche se pasea
burlándose de su sombra.

Y el día de su sepelio
no querrá llantos, ni llores,
ni silencio, ni misterio,

y los socios del «Europa»
seguirán el ataúd
alegres y viento en popa.

15 CENTS.

LA REVETLLA

*«Swikins hunter and loweks
mai inke tow lews hertske.»*

SHAKESPEARE

ASPECTE DE LA SALA

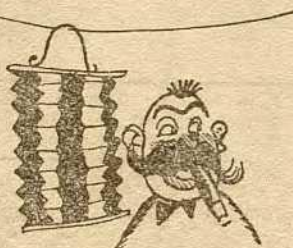
La sala del tron, guarnida amb paper de rebost i serrell, presentava l'aspecte de les grans solemnitats. L'escala, de marbre imitant fusta corcada, estava coberta per una molsuda catifa de serradures i puntes de cigar, i al darrer graó hi havia col·locats dos testos amb trepada i alfàbrega.

El ventilador, guarnit amb vetes de calçotets i cordons de sabata, semblava un vaixell almirall en mig d'un temporal, amb tots els gallarets a mercè del vent.

No es podia demanar més justesa de tons ni més bella ornamentació.

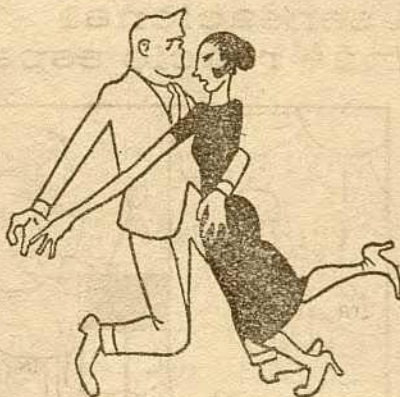
ELS DE LA CASA

La plana major dels sidralistes, a dos quarts de deu, ja es trobava a la Redacció, abillada segons els darrers figurins del País del Sidral. El senyor Dova lluïa jaqué de dril amb aplicacions de tafetà i armilla de re-

jilla dorada al foc. El senyor Quicoff anava abillat amb levita de cartró-pedra enrivetada de filferro, pantalon de puntes al coixí, oberts. El senyor Cuscunilles vestia smoking de vellut amb coll de pell de foca verge i corbata de cuir repujada. El mosso encarregat..., etc., que

era el que es cuidava d'anunciar els invitats a mida que anaven entrant, anava nu de pèl a pèl, tapat tan sols amb una fulla de bruc i una gorra amb les inicials del País del Sidral.

L'àvia del senyor Dova, marquesa de la Pega Grega i de Sacatapus, que vingué a fer els honors als invitats, es tapava amb un mantón de Manila i es passejava amb un paraigua obert per a resguardar-se de l'aire del ventilador.

ELS PRIMERS INVITATS

Serien aproximadament les deu, quan el mosso anuncià amb veu potent als senyors Gamper i Cabot. Al cap de poc rato arribaren el distingit futbolista senyor «Hombre-Llagosta» i senyora, el conegut xutador senyor Cros i filles i l'acabalat porter senyor Zamora, seguit de més de tres cents admiradors.

El «corrido» oficial de Gràcia senyor Julià, amb les damiselles graciencques, arribà després, promoguent la seva arribada greu agitació entre el sexe feble. A continuació entraren els

senyors Montesinos, Trabal, Pelaó, Jaumandreu, Rossell, etcètera, i *otros cuyo nombre sentimos no recordar.*

COMENÇA LA FESTA

L'orquestra «El Delirio de Santa Llúcia», composta de quaranta professors de doctrina casolana, entre cecs i bornis, assolí un conjunt immillorable. El «Jo te l'encendré» l'interpretà melodiosament i més d'una damisella graciencca es desmaià ballant-lo. «El tango del sidral», la popular composició de mossèn Lletuga, arrencà xardorosos aplaudiments a tota la distingida concurrència.

El ballador que més es distingí fou l'«Hombre-Llagosta», que va ballar un tango saltat, arribant a escrostonar el sostre. Quan va acabar, fou necessari retornar a la balladora, car li rodava el cap i tenia palpitations. Un altre que també es distingí fou en Julià ballant una

«americana del pinyol dolç». Veient-lo, fins els mobles el seguien gronxant-se com uns desesperats.

En Cros va desgraciar els peus de dues balladores i tingué de romandre inactiu perquè li declararen el boicot.

UNA EXPLOSIÓ

Quan la festa es trobava en el seu grau màxim d'esplendor, s'oi una terrible explosió que esglaià a tots els assistents. Tot-hom feia comentaris esgarri-fosos i s'arribà a dir que el ventilador havia esclatat. Ben aviat es tingué coneixement que es tractava d'un petit incident sense importància.

En Tifeta, el noi petit d'en Cuscunilles, que vingué amb el seu pare, veié una llauna de sidral que hi havia preparada per a refrescar i s'hi va fer un riu a dintre. El sidral, al fer la bullida en un lloc comprimit, va esclatar, rebentant la llauna, i produí l'explosió que tant pànic va armar.

UN ALTRE INCIDENT

Quan en Julià baixava l'escala per anar-se'n a dormir, el se-

nyor Casterlenas, que el seguia, elogià l'alfombra i digué:

—Ca-tifa, ca-tifa... ca-tifa!...

I com que no pogué passar d'aquí, en Julià cregué que es referia a ell i s'hi abraonà, costant molts treballs distreure'l i salvar la vida a en Casterlenas.

FI DE FESTA

A les tres de la matinada el senyor Quicoff engegà una traca de la seva invenció feta amb culs d'espelma, caps de mistos i petards. Els invitats s'engrescaren i aplaudiren fins a fer-se durícies a les mans.

EPÍLEG

Quan tothom va ésser fora, els senyors Dova, Quicoff, Cuscunilles i mosso encarregat... etcètera, baixaren al rebost i en tragueren una bóta de mançanilla. Silenciosament obriren el

tap de la màquina d'escriure i en tragueren gots. No es sentia ni una mosca. En Dova, amb tota parsimònia, va obrir l'aixeta i els omplí tots. Una vegada aquesta operació estigué llesta, cadascú aixecà el seu got al nivell de la testa i el féu dringar amb el del company. Després, posant els ulls en blanc i sospirant pregonament, exclamaren:

—Visca el sidral!

I com un sol home, d'una glopada es begueren la mançanilla i s'eixugaren els llavis amb la mànega.

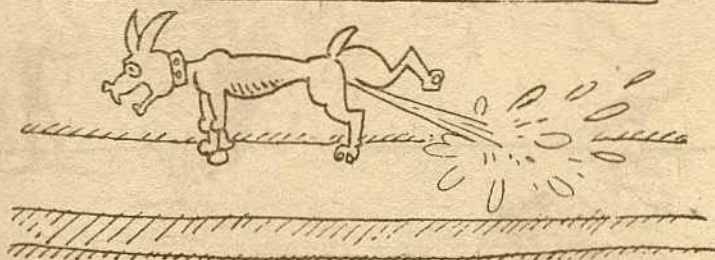
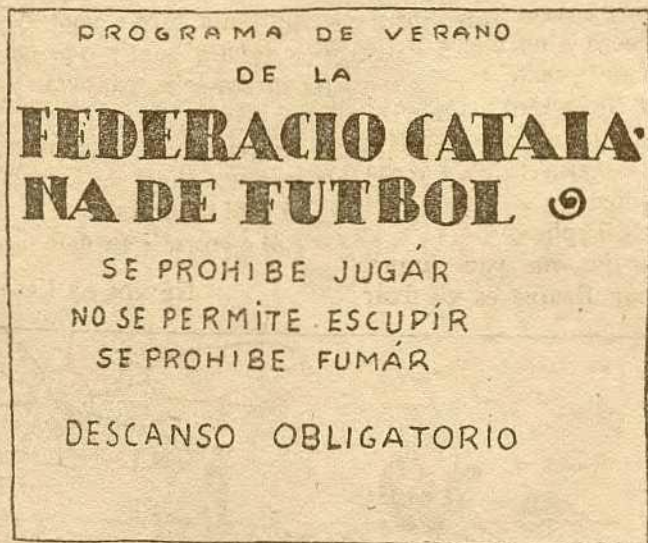
TAUJÀ EL SABIO

GLOSSARI INCOHERENT

Les dolceses del «bolo»

L'Assemblea de Madrid ha fet un punt de torero, suprimint els bolos. Els «asos», que estiuejaven de franc gràcies al saborós bolo, ara s'hauran de torrar la pell amb els de casa i anar amb ells, de la manera més prosaica. Anar a fora amb els del propi club, és com aquell que va de juerga amb el papà i el germà gran. Ja es fa brometa, ja, però no és allò. S'és un de tants, el que fa onze, i dels homenatges, aplaudiments i admiració dels agrícoles, se'n recull tan sols una onzena part. S'és collectivitat i prou.

En canvi, el bolo individual tenia els encants per grosses. El jugador, a l'arribar al poble, era rebut per una munió admiradora i pàgessivola que anava a l'estació «per ell tot sol». No hi faltaven els jugadors de l'«Atlético Begudense» o el «Deportivo del Catllar», les files dels quals anava a reforçar, per a que els del poble vei eternos rivals se'n fessin l'estella. Podia demanar tot el que vulgués: vermut amb re-

Quadret de costums

llenas, «traïato», teca... Tot estava pagat.

I en el partit! Si en el camp hi ha mil ànimes, dos mil ulls—suposant que no hi hagi cap bordini—estan fascinats per ses jugades. L'èxit puja al cap i un s'arriba a creure el diputat pel districte. Les nenes sospiren al mirar-se'l.

El comiat és triomfal. «Torna-

rà? Està content? Li sembla poc? El club no és ric...»

Ara, això s'ha acabat. Amarat al club, l'«as» suarà la cansalada en els terrenys ciutadans i en qualque de forà, per la festa major. I no és tot u.

Per això murmuren. Hi perdien «honors i pàfies». Que ja és perdre un xic massa.

XAVET

La desgràcia d'en Piera

(DES DE CANÀRIES)

Tenint ganes d'anar a Canàries i no sabent com fer-ho, vaig revisar les factures que té pendents de cobrament l'amo i vaig trobar que n'hi havia una de cinquanta pessetes d'un client que no volia pas pagar i que s'estava a les meves tan somniades illes.

Vaig entabanar a l'amo dient-li que seria un cop d'efecte presentar-me a casa de dit client per a que em pagués, i com sia que l'amo necessita molts diners per a poder pagar-nos, accedí.

Arribat que vaig ésser a les illes, després d'haver descanviat pel camí algunes pessetes, car, jugant al dòmino, me les guanyaven que era un gust, vaig empendre a un home que hi havia al moll i que venia sargantanes per posar en conserva:

—Escolteu: que sabríeu dir-me on és el carrer de Camaleon Primer?

—Ya lo creo, reina. Tire usted por allá, dé la vuelta a una plaza que encontrará y a la esquina está la calle que usted desea, pimpollo. Caramba, si la sabré yo!

Anava cap allà on m'havia indicat aquell home, quan pel camí veig una munió de gent aturada que feia molts comentaris, com si hagués passat una desgràcia.

Vaig atansar-m'hi i vaig sentir que parlaven dels amors d'un futbolista.

En aquell moment vaig veure, oh Déu!, que en Sami passava per allí.

Vaig aturar-lo.

—I doncs, Sami, com és que ets aquí?

—Prou que ho saps. Hem vingut en Piera i jo a jugar amb l'Alacant, però a en Piera li ha passat una desgràcia.

—Què li ha passat? Digues!

—Doncs, mira, que es va agra-dar d'una canària rossa i li ha sortit malament.

—Explica, explica.

—L'altre dia que vam jugar, el noi de cân Bruixa es va fixar

en una xicota que hi havia al camp. Era rossa, amb uns ulls i un tipet que feien patir. I ell, és clar, per fer-se veure, cada vegada que passava per davant d'ella marcava més etxures que en Julià abans de desqualificar-lo. Això ho va veure un canari que seia al costat d'ella i que penso deuria ésser el seu xicot. Aquest, en un moment oportú, va tirar-li un paperet que deia així mateix: «Me he fijado, vida, que miras demasiado a mi pepa. Soy celoso. Cuando te encuentre te acariciaré, mi bien.» I tal dit, tal fet; mentre, aquest matí, anàvem cercant camaleons, ens trobem amb aquell canari, que sense dir paraula li venta patada a la cama i cop de puny al ventre, deixant-lo estès a terra.

—I ara, com està?

—El tinc amagat entremig d'uns cocoters, per por que el canari no torni a acariciar-lo.

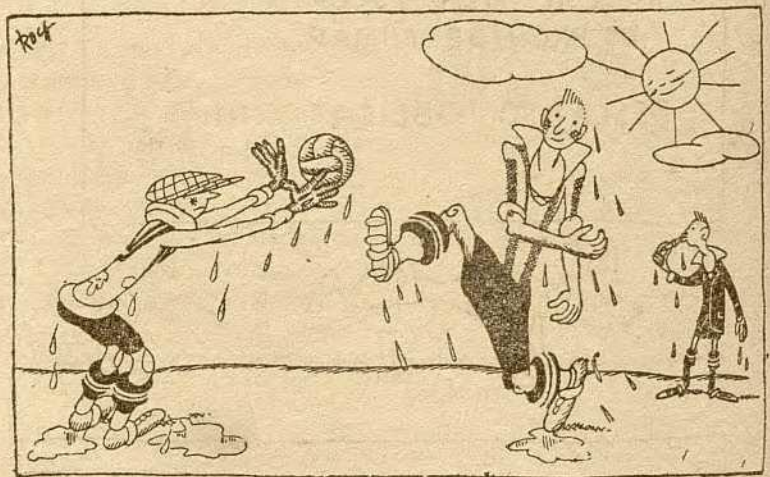
—I aquesta gent?

—Són gent que en Piera els era simpàtic i comenten el fet.

Jo tenia tard; vam despedir-nos i vaig sentir que en Sami, tot anant-se'n, cantava:

Ploreu, ploreu, ninetes,
que en Piera està malalt;
té mal a la poteta
i el ventre li fa mal.

EL NOI DE LES CORTS

...I los sueños, sueños son

L'ASSEMBLEA DE FUTBOL

El dimecres de la setmana passada tingué lloc al «Teatre Escola» del carrer de Consell de Cent, l'Assemblea de futbol.

El senyor Cabot es veié ofegat per una manifestació de delegats que volien «hule» de totes passades. Nosaltres, que gràcies a Déu hem nascut de la broma, no volem encaparrar-nos en si ampliant a vuit clubs el grup «A» i el grup «B» es perjudica als de fora, ni si es va per afavorir a determinats clubs. Això, quan sigui l'hora i ens haguem assabentat exactament d'unes quantes barrabassades que olorem, ja ho esbombarem

i farem la bugadera per esguerrar el marro a tots els que vesteixen cucurulla. Avui per avui, amb una mica de mandanga a les costelles dels federatius i dels delegats ja n'hi ha prou.

El senyor Cabot estava ronc de tant cridar. No hi havia manera de posar ordre ni a trets.

El delegat del «Sant Boi», fent honor al nom de l'equip, fressejava, interrompia, cridava i no trobava res ben fet. Si el senyor Cabot deia:

—Lo podemos arreglar de esta y esta forma.

...El del «Sant Boi» saltava de seguida:

—¡Ca, hombre! Se piensa que badamos? Fuera!

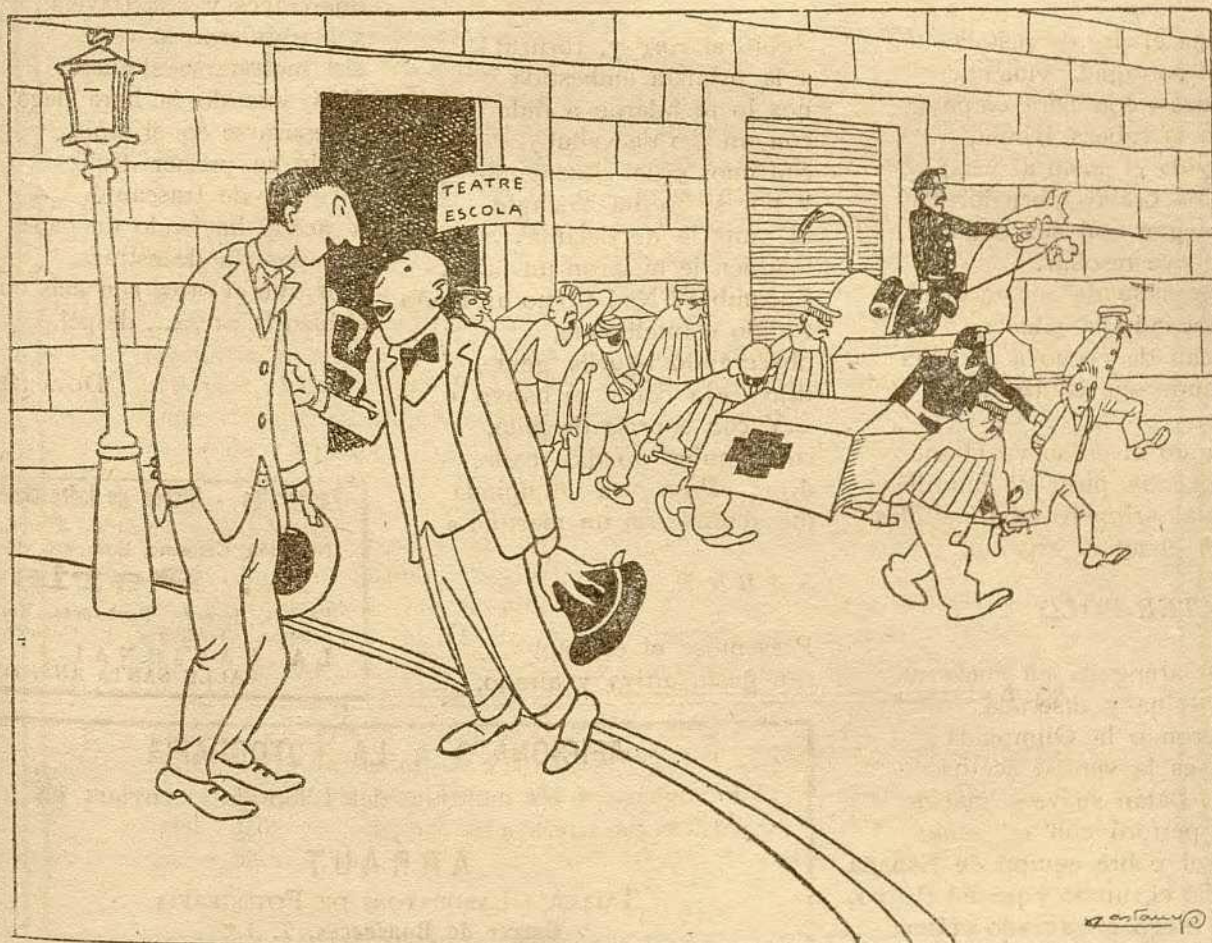
Per fi, en Cabot, amarat de suor i cansat de cercar inútilment una fórmula conciliadora (que s'adaptés a les conveniències dels seus), proposà:

—Pues bien, diga usted lo que quiere...

—Hombre... yo, la verdad..., yo quería hacer bullicio!

**

El senyor Peris es va aixecar i digué que la ponència era una olla i que no sabia de què anava. En Cabot li demanà:

DESPRÉS DE L'ASSEMBLEA

—Què ha passat? Que s'ha celebrat algun partit amistós a porta tancada, potser?

—Ca! Es que surten d'una Assemblea de futbol!

—Pero, hombre, ¿en qué se funda usted para censurar a la ponencia?

—Sí, zeñor, en que «Ni de levante ni de poniente de la mujer seas pariente»...—respongué en Peris, i es va quedar tan fresc.

*
**

Per provar a veure si es tranquilitzaven els ànims, resolgueren fer una votació. Allò va acabar-ho d'embolicar. Tothom va començar a cridar:

—Sí!

—Nooo! Nooo!

—Sííííí!

—Nooooooo!!!...

I al cap d'un quart de barri-la, el delegat governatiu suspengué l'acte.

Ens n'alegrem, car preveiem que allò hauria acabat a cops de paraigua i a trompada seca.

Després d'això, no cal ja sinó nomenar el futbol professional i els federatius professionals.

Manel, baixa i arregla-ho!!!

DOVA (FILL)

OLIMPIQUES

CURSA PEDESTRE

Suena el tiro de pistola y en sotragada violenta avanzan con fiera empena; va a la cabeza Ritola. Trepida el suelo al pisar de los bravos corredores; lo riegan con sus sudores y se oye resollar.

A impulso de sus tacones, destacando la silueta, chocan de pecho a la meta latiendo sus corazones.

...
Cuando al ocaso va el sol se oye un pisar de puntillas, y cual «rippert» con mulillas llega el atleta español.

WATER-POLO

Cual arengada en conserva, mortecina y disecada, salieron o la Olimpiada; ésta es la verdad acerba. Y el balón suave y marino nos perforó con tal saña, que el pobre equipo de España perdió el rumbo y perdió el tino. Del fuego el sagrado cráter se apagó del water-polo; el Polo se quedó solo y ellos jugaron al Water.

BOXA

Subió al ring y, tururut!, a la primera embestida nos lo mandaron a dida con un ojo de vellut. Sufrimos cruel desengaño, y por si no era bastante, al quitarlo de delante también le hicieron un ñaño. Sucumbió? No! Como un maño tozudo e inteligente, observando aquella gente, dijo: «Ja conec el panyo!» ...Y con sonrisa de pillo, como quien no dice nada, dijo: «Para otra Olimpiada me vendré con un martillo.»

SABRE

Presentóse el español con gesto altivo y airado,

dando fintas de costado y parando en «re bemol». Mas cuando un socio extranjero alargó el brazo y pinchó, el nuestro se trasbalsó y perdió como un pavero. Y al consultar en la lista buscando su profesión, vimos, con grave aflicción, que tan sólo era «sablista».

GRECO-ROMANA

Surgió a la lid cual valiente casero y amaestrado; el rival quedó glaçado, petando diente con diente. Hizo presas a porfía de riñones y cintura, buscando una coyuntura con suave maestría. Probó el puente y la tijera, dos claves y una traveta y le siguieron la veta sin molestarse siquiera. Mas, cuando la hora llegó de estirarse en el tapiz, sufrió su primer desliz cayendo de trascantó. Y acabó haciendo un papel que parecía de estraza, y es que el otro, con más traza, le hizo la presa... de pèl.

DOVA (FILL)

Fonógrafos - Discos de todas clases

Artículos para Foot-ball, Tennis, Natación, Ciclismo, Boxe, etc. etc.

A. Peris

Pelotas, Jerseys, Pantalones, Rodilleras, Tobilleras y Guantes.

LA NACIONAL
CALLE SANTA ANA, 21

AFICIONATS A LA FOTOGRAFIA

Estalvieu-vos les molèsties del Laboratori, enviant els vostres encàrrecs a

ARRAUT

TALLER I LABORATORI DE FOTOGRAFIA
Carrer de Bonsuccés, 7, 1.er

En aquest TALLER no es ven material de fotografia ni es retrata. Sols fem treballs per aficionats.

JOCS FLORALS

Resultat del primer concurs del XUT!

Dictamen

Los abajo firmados se reunieron el jueves, día 17 de los corrientes, en la Sala del Trono y del Ventilador, al objeto de proceder a la elección de las poesías que fueran merecedoras de recompensa. Una vez leídas una a una todas las poesías presentadas al Concurso, los citados señores acordaron lo siguiente:

1.º Declarar desierto... el Sahara y no conceder ningún premio... a la virtud.

2.º Conceder la «Ploma estilográfica» a la poesía dedicada a «L'amor al club» que lleva por lema «Grimegia futbolera», original de «Aquell».

3.º Hacer constar en acta que la mejor poesía recibida es la que lleva por lema «Més fort que l'amor, el futbol», original de «Xutigol», pero que, no ajustándose a la idea inicial, no es merecedora del premio.

4.º Conceder el «Relloj de níquel de llei» a la poesía dedicada a «Els sofriments de l'amateur» que lleva por lema «Al meu carinyo», original de «Pepe la batxillera».

5.º Conceder el «Cigar havà» a la poesía de «Tema lliure» que lleva por lema «Sarna con gusto», original de «Jhon Nomi ram».

6.º Conceder los tres paquetes de sesenta (com veuen els llegidors, aquests premis han millorat) a las poesías siguientes: «Diners», de «Joan Simog»; «A veure la final», de «Caf-etera», i «Salve oh «Xut!», salve oh sidral!», de «Faldetes».

7.º Dar las más expresivas gracias a cuantos han participado en el Concurso y acompañar en el sentimiento a los que no han resultado agraciados.

Barcelona, 18 de julio de 1924.
DOVA, QUICOFF, CUSCUNILLES.»

NOTA. — Els premis podran passar per la nostra Redacció, carrer Nou, 45, des del dia primer d'agost, qualsevol tarda, de 4 a 7.

Es condició indispensable per a recollir el premi, autoritzar-nos per la publicació de la «pinta», el cognom i el domicili.

ÉXTASI

Els dos «amateurs».—I pensar que aquests són els que ens desqualifiquen a nosaltres!...

Les penyes de Canaletes

(TIPUS POPULARS)

Que Canaletes és de molts anys la Meca de la xafarderia futbolística, és sabut ja per tothom.

El que no ho és tant, és conèixer els tipus populars dels quals estan compostes les «penyes» que diàriament allí es reuneixen. Això, doncs, és el que ens hem proposat descobrir.

A Canaletes se sap tot. El traspàs dels jugadors, primer que el *Baül*; els terrossos de sucre que tira al cafè l'«as» Fulano; que el jugador Fulano de Tal s'entén amb la fulana del directiu X. Allí tot se sap. El que ho diu, ho sap de bona tinta, li ho ha contat en la intimitat la cuinera del directiu, que és una amigueta seva; etc., etc.

Cada club hi té un representant, a Canaletes. Però les «penyes» més importants que omplen aquell tros de Rambla, són les del «Barça», de l'«Espanol», de l'«Europa» i del «Martí».

De tots els tipus populars, el més conegut és el d'en «Calella». No està afiliat a cap «penya». Un dia està amb la del «Barça», un altre dia discuteix amb els de l'«Europa» i al dia següent amb els de l'«Espanol». Tothom el coneix per «Calella» per haver jugat de «professional» en el club d'aquella localitat. Quan per Canaletes se sent una veu forta de baríton, dient: «Vaja, no hi enteneu res de futbol», de tots els grups en surt a l'ensens la mateixa frase: «Ja ha arribat en Calella!»

Per ell no hi ha secrets de club: ho sap tot. Gràcies a la seva influència s'ha pogut saber que en Pasqual serà el davant-centre del «Barça» en el campionat vinent. Ningú el contra-

diu, perquè per tothom és sabut que la seva coneixença és molt gran. Tan aviat se'l veu parlant amb en Zamora, en Sami i en Pelaó, com amb el botones del «Sans».

*
**

Ar donarem un tomb per les «penyes». Els tipus més coneguts de la del «Barcelona»:

En Làudez, el gran polemista; el sastre amb el farcellet de les americanes per anar-les a entregar; el plater; el poeta amb el barret suat i la barba de vuit dies; l'«artista» portant el frègoli sota el braç i sortint-li de la butxaca de l'americana una obra de n'Adrià Gual; el petit Sánchez; el que parla amb les normes.

La «penya» de l'«Europa»:

El col·leccionista d'ensenyes de clubs, renovant cada dia les que porta a les solapes i al capell; en «Noranta Quilos» i en «Vidrieres».

La de l'«Espanol»:

El «Rei del copet», és conegut per aquest nom per la particular lleugeresa amb què pica

a les espatlles o als barrets dels seus companys de «penya», sense poder-lo atrapar mai en el moment de fer-ho; El «tocinai-re», sortint-li el llacet per des-sota la solapa; El «Barberillo que afeita a Zamora»; el sevillà «Camalandu»; el «Valencià», que porta el distintiu del club, de llauna; el «Castís», que està més per les nenes que passen, que del que es tracta a la «penya»; el senyor ros dels lentes; el «Gran Seron»; un de Gràcia i el botones de càn Torres.

Els més populars del «Martí»:

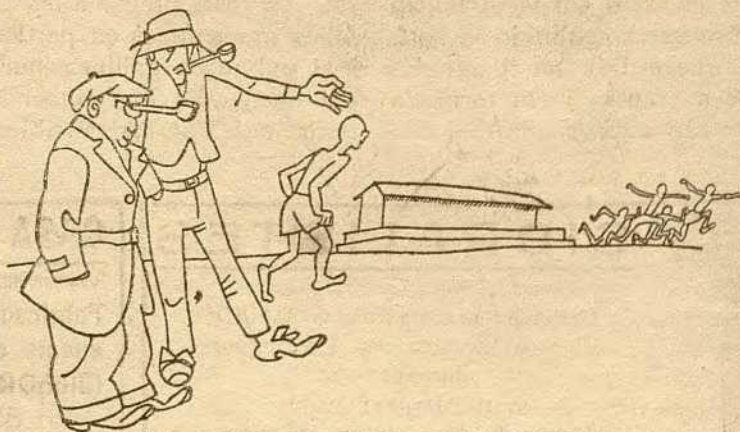
L'«Ex-rei dels aires»; en Pal·lejà; el forner; el «Capellà»; el del caliquenyo i el del Banc de Préstecs i Descomptes».

*
**

A les vuit és el «ple» de les «penyes». Progressivament va augmentant la cridòria. Les paraules fortes surten més sovint. La veu d'en «Calella» retruny per l'espai, esfereïdora. Els del casco fan circular als «penyistes»... I a esperar l'endemà, per tornar a formar-se i continuar la polèmica del dia abans...

...I així es passa la vida «penyística» a Canaletes.

EL «DUENDE» DE CANALETES

A LES OLIMPIADES

—Mon Dieu! Ha vist aquest pobre atleta lo endarrera que va?
—Oh! No en faci cas! Deu ésser espanyol!...

Sobre la mort d'en Julià, o un sonet d'en Peris

(TEMA SUAT, PASSAT PER LA REGADORA DE L'AUTOR)

PRÓLEG

(L'escena a qualsevol cafè, teatre, càsino, etc.)

Personatge A.—Què diu, jove? Que aquest tema no li plau?

Personatge B.—Home, veurà, el trobo massa suat, ja.

Personatge A.—Doncs qualsevol, a primera vista, diria que les coses suades són la seva predilecció.

Personatge B.—Per què ho diu, això?

Personatge A.—Home, pel coll i els punys que porta...

(Una mà de màstecs no deixa acabar al personatge A, que acaba fet bocins i portat al dipòsit del Clínic dintre un cabas-set.)

**

En Julià morirà l'agost vinent! Aquesta va ésser la terrible afirmació que vaig fer fa temps en les columnes d'aquest *rotatiu*. I això va ésser la causa que en Julià em facturés cap a l'altre barri, tenint jo la sort, però, que a Déu no li agradés la meua «pinta» i em tornés a enviar cap a la tenebrosa i tre-

mebunda terra en la qual patim.

Aquesta afirmació va ésser també la causa que en Dova i en Cuscunilles em creguessin boig i em tanquessin en el manicomí en què estic actualment.

Però *el tiempo es oro* i cal aprofitar-lo anant de dret al *bul-to*; i com que, en aquest cas, el *bul-to* és un sonet que he rebut d'en Julià, pregant-me que el faci publicar al XUT!, aquí va:

«Angélica, Beatriz, Elena, Elvira...
¡oh sombras de mis pálidas amantes,
que miráis desde estrellas rutilantes
mis formas deslumbrantes, de vampira!...

¡Alegraos, que mi alma ya suspira
por salir de este mundo tan angosto!
Emplázame la Muerte para agosto
y el planeta de mi vida ya no gira.

De Gamper y de La Riva yo me río
y al pensar con Matas desvarío.
¿Por qué vivir, si ALLÍ me espera,

con vosotras, el granderey Don Febo,
y gozar podré una existencia nueva
en medio del placer de un mundo nuevo?»

Jo ja he complert amb els meus deures de *caballero*. Ara sols em resta pregar a les damiselles graciencques en particular, i al públic en galliner (que vol dir «general») que comencin a resar per l'ànima terriblement

pecadora del desgraciat Pepis...
Y sin más por hoy, y con recuerdos para la familia y besos para los nenes, se despide vuestro hermano,

FRA GRANOTA

SIDRALISTES

Gasteu la maquineta d'afaitar "RAPIDE"
Única indiscutible per a les persones
dures de pelar.

AVUI M'AFAITARAS!

Ii heu de dir a qui us en recomani
una altra.

Es ven a la casa M. BOUÉ.-Rambla de les Flors, 11

CASA SIBEGAS

Fabricació especial de
guants de boxa. Ebb
MIBHOR MATERIALS
SPORTIU

Artbau, 35 - Telef. 5031 A.

BOXA

En Blind va repartir *crochets*, *uppercuts*, *swings*, *clatellades* i *maestegots* i els va repartir a dojo, a preu de saldo, però com que el que els entomava era en Castanyé, l'«*hombre* pedrera», en lloc de caure, s'ho escoltava com qui sent ploure.

Si nosaltres haguéssim rebut la meitat del que va rebre en Castanyé, a hores d'ara els nostres hereus ja serien milionaris (al tanto, que això és tan sols una figura retòrica).

El combat va acabar amb una victòria d'en Blind, per punts, molt merescuda, que ningú va protestar.

En Masferrer, que ens ha resultat tan indispensable al Parc

com l'elefant, va lluitar amb en Peralta a una velocitat de cent trenta *crochets* per minut.

Els aficionats a la *grasiosa* i a la cervesa no s'hi veien de contents; si aquell desesper arriba a durar un parell d'hores, haurien sigut capaços d'aficionar-se a la boxa.

En Bonals, un xicot de Manresa molt dur de pelar, si es descuida, el pelen. Sort que l'àrbitre se'n va compadir i el féu guillar, per estalviar un dia de dol a Manresa. Va quedar guanyador en Llidó.

...I fins el dijous que ve, o sia demà, que si no ens han enredat serà una vetllada moguda.

Ja ens convé, perquè estem molt ensopits.

En Gómez i en Frank Puig

varen boxejar a Sant Sebastià. El primer dia, en Puig va guanyar per punts (ai, Senyor!) i el segon es tingué de retirar, perquè li feia mal un bícep.

En la mateixa vetllada en Moro va guanyar per punts (ai, Senyor!) a en Fabregat, en un combat ple d'emoció (pagesos!) i d'interès (pecuniari).

Diu que un senyor de Sant Sebastià, quan el boxejador pujà al *ring*, va exclamar:

—Això és un moro? Em sembla que ens enreden com a xinos.

Demà, si Déu vol, en Peret lluitarà amb Abdel-El-Kebin, campió de la Plaça dels Dàtils, de Tunis, i guanyador de sis criatures de bolquers per K. O.

Hi ha gran expectació per sentir renegar en moro a l'Abdel-El-Kebin.

EL FRARE DEL BARÒMETRE

CICLISME

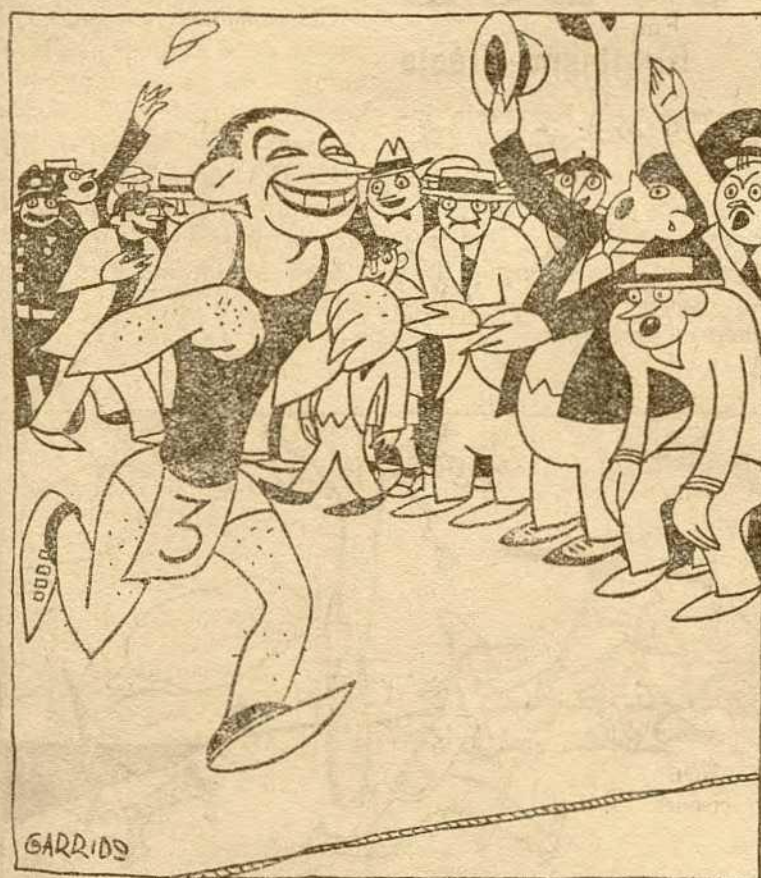
Copa Magdalena Teixidor

A quina edat l'home ha fet més estralls muntant en bicicleta?

A l'Edat Moderna. Això és més veritat que no pas que els de Sans ja tinguin un terreny mapat i pamat per fer un velòdrom.

En Magdalena, que ha sigut un heroi del ciclisme, ha volgut veure si els que avui juguen seran com en aquell temps i ha fet una cursa pesada. Més de cent foren els seus deixebles que li volgueren demostrar que si no valen tant com ell, tal volta algun dia ho valdran. Quan aquests nois no es varen espantar al veure que l'hora de sortida fóra a les onze i tenien de pujar a la Conreria amb aquesta calda, ja no s'espantaran mai.

Jo, per donar bona informació als nostres llegidors, vaig seguirlos amb burro dellogu er, i a la pu-

—Aquests ximples m'aplaudeixen perquè guanyo totes les carreres! Si sabessin que en sis anys no he pogut passar de la preparatòria de Correus!

jada de la Conreria, al veure tants routiers ajassats a la vora del camí, vaig decidir fer-los-hi companyia; és més humanitari això que no pas seguir a en Costa, que va pirar sense acomiadar-se de ningú.

Jo vaig restar amb l'escamot de repatriats i amb ells vaig tornar a la meta, on ja hi havia el jurat.

Me'n vaig a cà'n Magdalena; allà hi havia tots els herois fent el vermut; jo... sidral.

Ja sé per què no varen arribar tots primer. Perquè a un li caigué set vegades la cadena del rellotge; l'altre tingué vuit rebentades a les cames; l'altre, rampa al manillar; l'altre, el sol l'hi escaradava la closca, i, als restants, per un igual.

Jo sels sé que arribaren en Costa, Campdelacreu i Sancho al davant; Sarolé, Hierro, Tresserras i Pla després, muntats amb cicla tal, pneus qual, i que els altres que acabaren la cursa, encara que no ho sembli, arribaren més tard, segons afirmacions dels nois del «S. C. Català».

Si co no són curses d'estiu, ni mai! Os est robarien més de cent sidralistes disposats a anar a pendre el sol?... A l'ombra, si acàs, o en lloc més.

TUBO-LAR

Els dos herois de les Olimpíades

L'un és en Vitrià i l'altre en Pinillo. El primer ha sucumbit víctima del «timo de l'arbitratge» i s'ha fet un tip de plorar. En Vitrià va dominar el seu contrari, i si bé és veritat que els seus cops no podien ni estaborir una puça, en canvi va esquivar tots els que li envià el seu contrari i portà quasi sempre la iniciativa del combat.

Quan l'àrbitre declarà solemnement guanyador el seu contrari, el públic va avalotar de valent i protestà irat de la injustícia comesa.

Això, per què vostès es facin

càrrec de com van les Olimpíades.

En Pinillo ha aconseguit també destacar-se, malgrat els *fenòmens* que li han fet la traveta. En els dos cents metres va arribar a cinquè lloc.

Entre tants olímpics espanyols, que se n'hagin destacat modestament dos, no és gaire, però s'ha de pendre la bona voluntat.

...De totes maneres, encara ens resten esperances per a la propera, o sia, d'aquí quatre anys.

MARGOT,

la joven trans-siberiana

FUTBOL

Martinenc-Gràcia

Si a vostès els haguessin jurat que el «Martinenc» guanyaria al «Gràcia» per 4 gols a 0, s'ho haurien cregut? No!

Doncs el diumenge, com per art d'encantament, tingué lloc aquest esdeveniment, en forma d'apoteosi casolana.

Glòria, oh «Martinenc!» Salve, ja que per fi has sortit de l'ostracisme!

Visca en Barratxina i en Salla! Visca!

No cridem visca la calor, perquè en Saura, d'una patada als ronyons, va sofrir una insolació.

...I no ens estenem més, perquè varem quedar en què aquest estiu reposariem..., i primer és la consigna que tot.

X.

U. E. de Sans-Terrassa

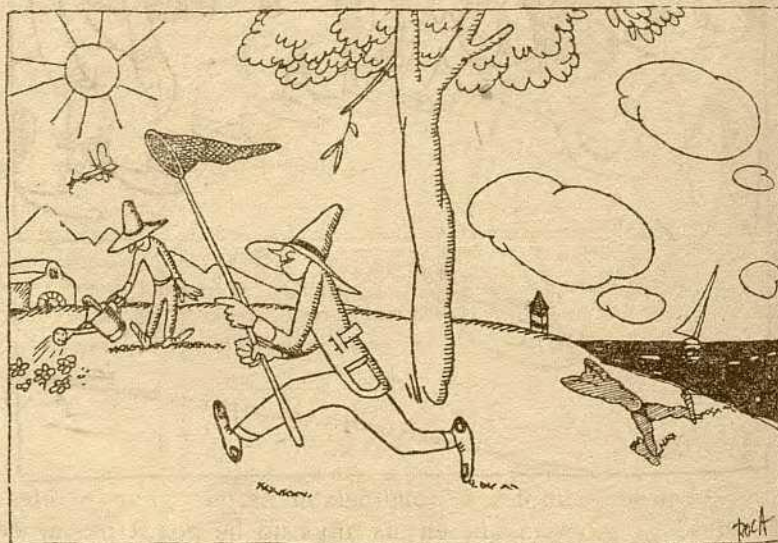
El «Terrassa» va rebre una sotragada de les que desencolen un camió. No va ensopegar-ne ni una en tot el partit, mereixent, pel seu bon comportament, un cabasset amb quatre gols.

Els sansenses, en veure el poc encert dels egarencs, s'hi abonaren i ni un sol moment deixaren de petge a en Sabater, que va ésser-ho de noms i de fets.

En Peidró va jugar de davanter-centre com un home, acreditant la marca de la casa.

Què hi farem! Coses de la calor!

X. X.

Tal com somniava la Federació l'estiueig futbolístic

L'assemblea de l'«Europa»

Vaig anar a l'Assemblea de l'«Europa» convençut que no passaria res, i així va ésser.

Els socis de l'«Europa» encara descansen d'aquella en què varen acordar separar-se de la Federació, i no han tingut prou temps per tornar a agafar gas i repetir-la.

L'acord més transcendental que es va pendre va ésser el de fer un tiberi. Es per lo únic que els socis «europeus» no acaben mai el gas: per acordar celebrar tiberis. L'adagi de «que vagi el soci tip i que no sigui campió l'equip», es veu que és el lema de la Junta «europea».

L'Assemblea va ésser presidida per en Joan Mates. L'Abril,

que actuava de secretari, es va aixecar per a llegir l'acta de la sessió anterior i tothom va callar, menys tres gallis, dos pollastres, tres micos, vuit cavalls, burros, elefants, etc., etc., que hi havia a l'escenari del teatre «Principal», de Gràcia, i que formaven part d'un dels números que serveixen per entretenir la parròquia del cine-teatre.

L'Abril, que vestia un *charmant* vestit de tricot amb incrustacions de porta de ferro ondulada i portava dues estupendes salamandres per sabates, i que a més d'haver-se fet pentinar a la *parisièn* estrenava una corbata de ferro colat que era un encant, va llegir l'acta de l'As-

semblea anterior en dos minuts, tres segons, dos quints, batent el *record* olímpic en quatre quarts de segon, no enterant-se ningú, com és natural, de ço que havia dit.

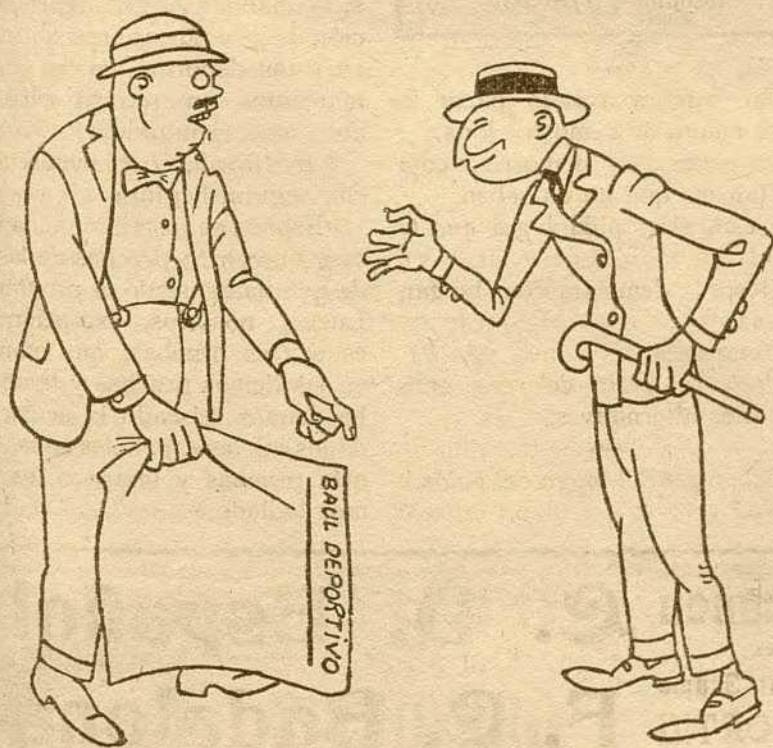
Després va donar compte de l'estat de comptes, que més que un estat de comptes, semblava un contè de «Les mil i una nits». Els socis *paganos*, quan varen sentir que sols per botiquí s'havien gastat un grapat de mils de pessetes, es varen esverar, i és que segurament no saben que al botiquí de tots els clubs hi ha xampany, conyac i un sens fi de coses que, encara que no es prengui mal, es gasten.

Després d'elegir-se els nous vocals, l'Abril, que vestia un..., etcètera, va llegir la Memòria, que parlava de tot, menys del que interessava als socis, o sia, del cas d'en Pelaó.

Es van llegir dues proposicions; en una d'elles en Virgili demanava que se'l declarés soci de mèrit; en l'altra es proposava que es fes un tec d'homenatge a en Bonveí. Totes van ésser aprovades, encara que la del tec ho fou amb més entusiasme.

I quan un búrró bramà i un gall feia qui-qui-ri-que, en Mates va aixecar la sessió.

BRESQUES

—Diu que l'Assemblea es farà a Reus.

—Ho veu, com li ho deia, jo, que la Federació acabaria fent bolos?

PATI BLAU

TEMPORADA D'ESTIU

Si vols estar ben servit

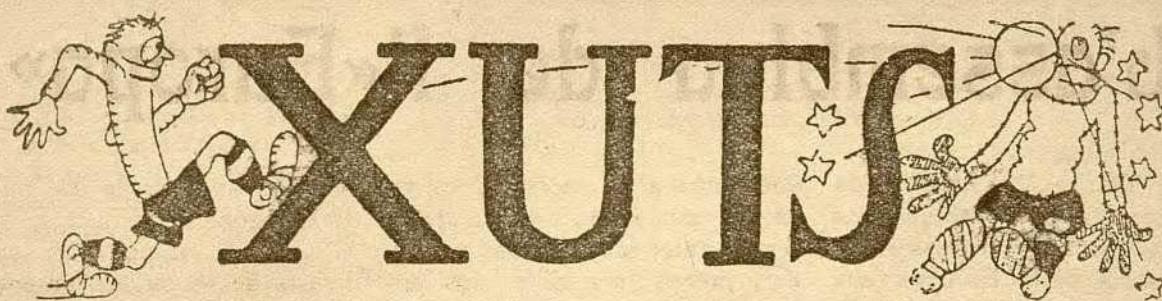
fe'te tu mateix el Dill.

S vols un aire! crea

pren la fresca al PATI BLAU

Pelayo, 1

Rda. Universitat, 2

Els uruguais, tanmateix, no han volgut jugar a Espanya.

L'excusa que han donat no deixa de tenir gràcia. Diuen, si fa o no fa, que «no quieren empastifar sus victorias con una pana».

Aquí, d'això, en diem «canguelo».

Allí, ho ignorem.

Els de l'«Avenç» han anat a Girona i han perdut amb aquell salero.

Però l'honor, incòlume.

Don Ramon Olivella, ex-regidor, pagano del *Progreso* i europeista fins a la trinxa dels calçotets, el diumenge va tirar, per primera vegada en sa vida, un kick-off.

I en aquell moment volia engegar un discurs.

La feina que va tenir en Cros per a convence'l que no era l'hora!

El diumenge, en els rengles de l'«Español», varen brillar extraordinàriament en Mauri, en Caido i en Pelaó.

Però varen brillar per la seva absència.

Pelaó, un consell.

Tu vas entrar a l'«Español» per a ésser «as». Si no ets «as», plega.

Et diem això perquè, quan fas campana, en Sanahuja apreta, i això no et convé.

El diumenge, a les acaballes del partit, en Sanahuja va eclipsar a en Meana.

Al tanto, eh?

Nosaltres tampoc.

I a can Gamper, ídem.

Si li hauran fet lo d'en Matteotti?

En Jaumandreu l'altre dia va baixar dos enters.

Ja?

A l'«Español» se'ls ha revelat un *fenòmeno*: en Mairlot.

En La Riva ja es fa il·lusions.

Llegim en el *Baül* de l'altre dilluns:

«Mejor que mandar a una representación de atletas a los finidos Juegos Olímpicos, hubiera sido mandar a una representación de periodistas especializados en estos deportes, en los cuales marcamos un retraso evidente ante todo el mundo.»

I més avall, en el mateix article, seguim llegint:

«España se inscribió, nada menos, que en 23 pruebas de las 26 de que ha constado el programa. Luego, nosotros, excepción de estas tres pruebas, que eran el en las demás pruebas y tampoco los hemos buscado la actuación de los atletas españoles en las demás pruebas y tampoco los hemos hallado.»

Bastons

A preus mai vistos
Fàbrica: Passatge Bacardí
(Rambla-Plaça Reial)

En Zamora a cada partit fa dues menes de demostracions.

Comença per demostrar com ho fan els que no en saben.

I està clar, pífia i gol que te criò!

Després demostra com ho fan els «asos».

I engresca.

Però fa patir del cor amb aquestes alternatives.

Saben res del *mago del balón*?
No?

Club Deportivo Masnou

Carretera d'Alcella

Dia 25 de Juliol de 1924, Sant Jaume

GRAN FESTIVAL DEPORTIU

Trens des de les 3 tarda. Estació Masnou.

Per a Localitats i Entrades: R. C. D. ESPAÑOL,

F. C. BADALONA, C. D. MASNOU.

C. D. Español

F. C. Badalona

Primers equips complets, amb els internacionals

Zamora i Zabala

Té tota la raó aquest redactor. Molts periodistes, ell al davant, el que necessiten és aprendre, i aprendre molt, donat «el evident retraso que «marcan» ante todo el mundo».

Perquè, qui és capaç d'entendre aquest laberinte, per cert repetit sovint en les mai prou *atrasadas* columnes del rotatiu *Mundo*?

ORQUESTINA JAZZ-BAND
GATZZ-HAARA
Contractes a Joan Reynes, Tapineria, 35-1.

Posem-nos d'acord d'una vegada.

Posem Xavier o Javier?
Desorientacions, no.

En Mallorquí *reverdece sus laureles*.

Ara sols falta que pensi canviar de club.

I serà el Mallorquí d'abans.

Són molts els aficionats a espectacles forts que pensen traslladar-se a Reus, amb motiu de celebrar-se a dita ciutat l'Assemblea de Futbol.

Hi haurà muntat un servei de la Creu Roja per auxiliar degudament a tots els que hi prenguin mal.

Biscaia, Centre, Astúries i Guipúscoa no volen pendre part al Campionat d'Espanya i inviten a Catalunya a seguir-les.

Si ens vols creure a nosaltres,

Catalunya, deixa-les estar, perquè a darrera hora afluïxaran i la única que quedaries en terra series tu!

Psh! Es que cada dia tenim més experiència!

En Miquelerena (el senyor de...) ha dit que en Janer li havia dit que no tenia diners.

Es clar, al sentir això, tothom s'ha escandalitzat.

—Jo vaig donar un ral!

—Jo, una pela!

—Un servidor va enviar 6'35 en segells!

Aquest dimoni de Miquelerena ens ha tocat la part sensible.

Nosaltres, amb ço que s'ha recaptat per en Janer, ja ens hauríem fet una casa.

De manera, que si és veritat que en Janer es va exclamar amb en Miquelerena, ho trobem poc solta.

Ei! Si és que trobava que n'hi havia pocs, callo!

Se segueix ignorant on paren en Sami i en Piera.

El caixer del «Barça» no desespera de veure'ls a fi de mes.

La subscripció oberta entre les damelles deganes per a regalar una bandera al «Barça», no progressa.

Males llengües asseguruen que és degut a manca d'esquer.

...I es comprèn. Està bé que el club sigui degà, però que la meitat dels de la Junta siguin fòssils, no hi ha dret!

L'Assemblea de futbol se celebrarà dintre pocs dies, a Reus, però es diu que serà una bassa d'oli.

Per aconseguir-ho, a tots els que no pensin com en Cabot els llençaran per la finestreta del tren, privant-los d'arribar a la ciutat d'en Prim.

A grandes males, grandes remedios!

FEDERACIÓN
de pacotilla se ofrece para hacer bolos por pueblos de Cataluña. Dirigirse a «Espectáculos denigrantes, Sociedad Anónima».

L'hora del correu

A. E.—No podem. Es massa llarg.

Set-raves.—Ens va bé, però va arribar tard. Si un dia hi torna, pensi que no més hi ha temps fins dilluns el vespre.

Joan Sinog.—Pron poesia. Fumi's el paquet de seixanta amb pau i tranquil·litat, però no faci més redolins. Ara és l'hora de la prosa.

Pseudònim.—Tenim por. No ho faci córrer, però tenim por. Si vostè tingués l'amabilitat de fer-se responsable dels seus articles, no solament els publicariem, sinó que convidariem els coneguts per què anessin a veure com li esbotzaven la fesomia.

Jo mateix.—Està bé! Vostè mateix!

A. i A.—Es una llàstima que vostès mereixin totes les nostres consideracions, perquè, del contrari, amb les seves inicials hauríem fet un «xistos». Hauríem dit: A. i A.?: brams d'ase no pugen al cel!

Patap-Laf.—Sí, senyor, envi'ns un «singlot», i si no passa amb un surt l'hi farem passar. Mandar y disponer.

J. G.—On va amb una poesia pels Jocs Florals? Que no ho ven que ja repartim els premis? Psst! Psst! No facin soroll, que aquest jove dorm.

INFERNIA CORTA: CAMBEE 207, 46.—BARCELONA

OBRERS!!

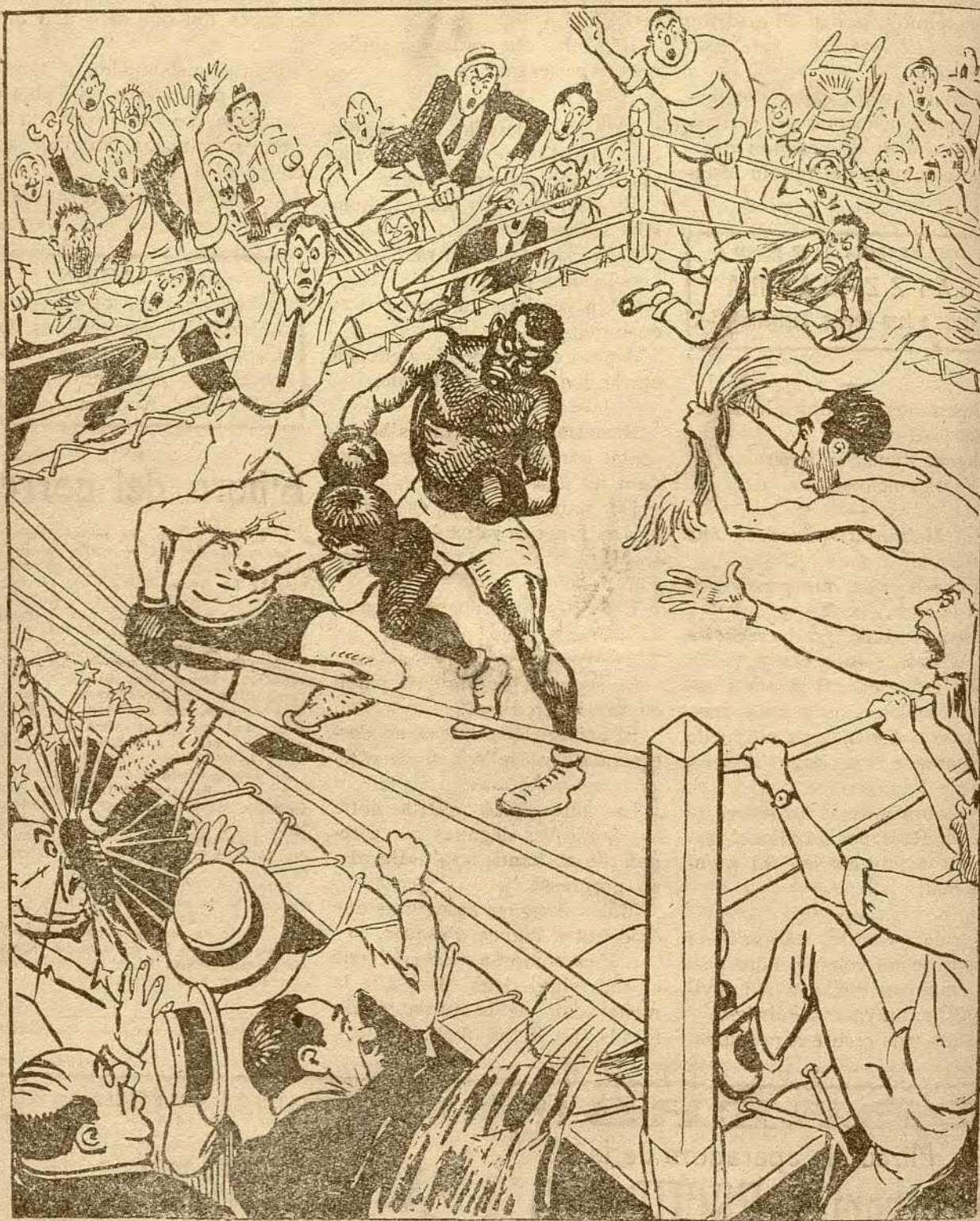
Mireu els aparadors de la

Sastreria ESCUDERO

Hospital, 47 — BARCELONA

Comprareu sense ganes ço que segueix:

Trajes llana	26 ptes.
" estam.	48 "
" patén.	12 "
Armillas varies classes	1'90 "
Pantalón llana hivern.	6'80 "
Americanes barber, de lo millor.	10'50 "
«Chaquetes» bar, de lo millor.	10'50 "
" cuiner.	10'50 "
Pantalón pana.	7'90 "
«Chaquetilles» i armillas per a cambrers, davantals, gorros, gavans home o noi, guardapols, grànotes, americanes, armillas, trajes nen i varies peces soltes	
A qualsevol preu. Cal liquidar la roba feta per dedicar-se sols a la mldg	

Cops prohibits. Un cop baix.